

7/2

*

Minister Gallaghers älskvärda kritik är av stort intresse såsom uttryck för den i Irland (Sydirländ) dominerande opinionen; det är därför med nöje som hans välskrivna framställning införes. I sak har han emellertid såvitt jag kan se inte på någon punkt bevisat felaktigheter i mina artiklar.

Själva huvudfrågan, om förhållandet mellan Irland och Ulster — för att fortfarande begagna dessa beteckningar — kan jag behandla helt kort, då jag så utförligt stannat vid den tidigare. Minister Gallagher förutsätter genomgående vad som skulle bevisas, dvs. att Irland är en nationell, inte bara en geografisk enhet. Irland har aldrig bildat en enhetlig stat; jämförelse med det amerikanska inbördeskriget, då nordstaterna tvang sydstaterna att återinträda i unionen, är redan av detta skäl förfelad. I det följande bygger minister Gallaghers resonemang alltigenom på en sammanblandning av två begrepp: Irland som geografisk enhet, som ö, och Irland som en förestäld nationell eller ideologisk enhet. Det är alldeles riktigt att en del protestanter i Nord-Irland för hundrafemtio år sedan i samverkan med en del katoliker i Syd-Irland kämpade för en irländsk republik; det var fråga om en mycket ringa del av befolkningen på båda hållen i upproret 1798, och det väsentliga är att någon sådan kombination numera inte finns. Det är sant att man även i norr sjunger irländska sånger och hellre dricker irländsk än skotsk whisky, men det har ju inte alls att göra med saken: protestanterna i norr vill i alla fall inte ingå i staten Irland. Det sägs att det förhandenvarande läget vidmakthålles med maktmedel. Härmed menas antingen det självklara att alla samhällen i världen anlitat maktmedel, eller det orimliga att engelsmännen i England skulle tvinga protestanterna i Ulster att hålla fast vid England. I realiteten är det naturligtvis klart för

minister Gallagher att majoriteten i Ulster vill hålla fast vid England, och detta faktum bryter sönder alla påståenden om en irländsk (i meningen av en hela ön Irland beboende) nation.

Det är möjligt att jag i mina artiklar något underskattat diskrimineringen mot katoliker (nationalister) i Ulster. Jag har genomgått en rad arbeten där denna diskriminering framhävs på ett överdrivet sätt, liksom skrifter där den totalt förnekas, och det är ytterst svårt att utan de mest ingående studier inom skilda landsdelar komma fram till en verkligt nyanserad bedömning. Sådantillvida är jag emellertid ganska säker på min sak som jag anser att toleransen mot den katolska minoriteten i Ulster är betydande, och detta förnekas ju knappast generellt av minister Gallagher. Jag vill understryka att toleransen mot den protestantiska minoriteten i Irland säkerligen är ännu mera fullständig — rimligtvis beroende på att denna minoritet är ytterst liten och kanske just därför absolut lojal. Jag vill också understryka, liksom jag förut gjort det, att Ulsters fasthållande vid stora katolska landområden står i strid mot de grundsatser på vilka Ulster själv bygger — men man bör då också erinra om att Irland begär inte bara de katolska delarna av Ulster, utan hela Ulster.

Slutligen polemiserar minister Gallagher mot mitt uttalande att Ulster är rikare än Irland och därför har kunnat kosta på sig en mera generös socialpolitik. Vad jag här sagt är ostridigt, och minister Gallaghers kritik är inte direkt. Han gör två påståenden som dels inte hör till saken och dels är tvivelaktiga. Ulster skulle, säger han, av den brittiska regeringen ha klassificerats som ett "nöd-ställt" område. Detta begrepp "nöd-ställt område" förekommer numera inte i engelsk rätt: minister Gallagher tänker på 1930-talet, då arbetslösheten i Ulster liksom i vissa andra delar av Storbritannien var särskilt betydande. Vidare anføres att kalori-förbrukningen i Irland är den högsta i Europa. Detta är riktigt. Man förtär såvitt jag kan se mera kalorier i Irland än någon annanstans i världen: 3.500 kalorier per dag och person mot exempelvis 3.200 i Sverige och USA och 3.100 i England och Danmark. Detta måste ses mot bakgrunden av att antalet i jordbruket arbetande med behov av särskilt närande kost är ovanligt stort i Irland och att irländarna fortfarande äter fenomenalt mycket potatis; 188 kg per år och person mot 116 i Sverige (och likväl äter svenskarna mycket potatis), medan i fråga om andra och dyrare grönsaker irländarna förtär ungefär hälften så mycket som svenskarna. Sakerligen vill inte minister Gallagher driva kaloritanken vidare och förklara Irland vara världens rikaste land.

HERBERT TINGSTEN